

เราต้องย้อนกลับมาพิจารณาดูสิ่งที่เรามีมาตั้งแต่เก่าแก่ดั้งเดิม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีอันดีของประเทศ ของบ้านของเมือง ที่ปู่ย่าตายายของเรายึดเป็นหลักปฏิบัติและดำรงชีพกันมาตลอด แล้วเราพยายามทำจิตใจของเราให้เล็ก การนิยมสิ่งแปลกๆ ซึ่งมาจากต่างประเทศให้มันน้อยลงๆ ทั้งนี้ ทั้งนี้ ไม่ใช่ที่เราจะไปปฏิเสธว่าของเขาไม่ดี แต่เราควรที่จะคัด เลือกเอาที่มันเหมาะสมกับบ้านเมืองของเรา อันนี้เราเอาที่มันดี ดูน แล้วมาฝึกประชาชนหรือกุลบุตรของเราให้กลายเป็นมิจฉา-ทิวฐิกันหมด หันหลังให้วัฒนธรรมอันดีของไทยไปนิยมของฝรั่ง

เมื่อจิตใจเราไปนิยมวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณีของเขามากเกินไปจนลืมของดีของเรา เราก็กลายเป็นมิจฉาทิวฐิ

เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็ไปนิยมเอาเครื่องอุปโภคบริโภคของเขา
พ่อค้านักธุรกิจก็ฉวยโอกาสสิ่งของต่างประเทศเข้ามา เอามาวางขายในตลาด
กลบของดีในประเทศของเรา จนกระทั่งคนไทยเราลืมหูลืมตาไม่ขึ้น
ลืมนึกถึงของเก่าแก่ที่เราอาศัยเลี้ยงชีวิตมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย

เมื่อเป็นเช่นนั้น

เราไปนิยมของต่างประเทศโดยไม่นึกถึงคุณประโยชน์ของคนไทยเรา
เราก็กลายเป็นมิจฉาอาชีวะ เรียกว่า เลี้ยงชีวิตผิดหลัก

เมื่อเป็นเช่นนั้น เงินตรามันก็ไหลออกนอกประเทศ
มันไหลออกไป ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ แต่มันเข้ามาทดแทนเพียง
๒๐-๓๐ เปอร์เซ็นต์ ในที่สุดเงินในท้องพระคลังมันก็หมดไป
เมื่อหมดไปแล้วรัฐบาลไม่มีเงินหมุนเวียน
ก็ต้องกู้ยืมเงินต่างประเทศมาเป็นทุนหมุนเวียน

ด้วยประการฉะนี้ ประชาชนพลเมืองของไทยเรา
จึงตกเป็นลูกหนี้ของต่างประเทศทั้งประเทศ
